

KOT – aneb když punkový král zavelí

Tak je týden po ne-závodě a já se pomalu probírám z kómatu a pokusím se sepsat co si pamatuji a co je v mlze. :-)

Fáze 1 – příprava. Je pár týdnů do KOT. Nenápadně cestuji za Punkovým králem Tomášem I., že probereme s předstihem co a jak. A já vidím nevidané! Tomáš zhubnul minimálně 10kg a běhá v tempu pod 5 minut na kilák. Ten Covid musí být hrozný moribundus, když i jeho veličenstvo král Brut I. před ním utíká tímto tempem. Nenechám se plašit. Na společném obědě založím ke svíčkové 10 knedlíků a jsem v pohodě. Vše je jasné. Bude to opět punkové porno jako prase! Jediné co si z loňska pamatuji je značení trati vlastními exkrementy, které vzhledem ke gelové konzistenci jistě vydrží i letos. Tak ruším plánovanou prohlídku trati a vymlouvám se na vítr a déšť. A hlavně BETONUJI! Ne – nejsem zedník ani nic podobného. Mojí betonovací směsí je kombinace živočišného uhlí a imodia... Výsledkem tohoto betonovacího úsilí je zácpa jako blázen a váha + 4 kg... Paráda! Aspoň to pojede z kopce...

Fáze 2 – prezentace a závod. Je den před dnem D. Takový pocit dle mě neměli ani spojenecké jednotky před vyloděním v Normandii. Potkávám přátele a jsem rád. Všichni vypadají namakaně. Snažím se vypadat jako člověk, podle kterého se jmenuje vesnice nad Zadní Telnicí (ano jedná se o strýce Adolfa) a dát najevo svoji odhodlanost! Pak ovšem přichází Tomáš Kubín s pekáčem buchet a já měknu jako máslo na slunci... Tomáš má i makové... :-)

Založím pár kusů a jsem na vrcholu blaha. Začíná rozprava. Když přijde na řadu holubice míru, tak odcházím na toaletu. Betonování má za výsledek bobek o tuhosti dlažební kostky a bohužel i stejného tvaru. Ale zvládl jsem to! (přeci se den před závodem neposeru). Na místě je můj Support Dream Team (je mi jasné, že takhle dokonalý tým mi všichni závidí). Všechny ujistím, že jsem to na toaletě zvládl, nechal jsem tam 5kg a tudíž můžeme jít do závodu.

Ráno po probdělé noci vstáváme a jedeme směr Lago di Barcia. A já se těším – což vzhledem k tomu, že vím, do čeho jdu, musím následně konzultovat se svým psychiatrem. Focení, popřání Mírovi Vrátnému k jeho cca 55 narozeninám a jdeme na to. Jelikož jsem měl ohlášenu návštěvu z televize, tak se po startovním výstřelu lehce věnuji promo akci a mávání do kamer všude přítomných objektivů a tisíců diváků na břehu. Pomalu se nořím do vody a začínám ukrajuvat první metry plavání. Letos mám naplaváno celkem 7km a tak vím, že forma je obrovská, jelikož tělo není opotřebováno treningem. Plavu okruh za okruhem stále stejně. Sleduji ostatní závodáky, ryby a ptáky. V posledním kole se na pravém břehu objevují 2 nudisté a já si vyčítám, že při plavání rád pozoruji vodní ptactvo – tohle nikdo vidět nechce! Lezu z vody a volným krokem pěkně v pantoflích jdu ke kolu. Respektive k vozu, kde proběhne bez mojí absolutní asistence moje osušení, namazání a převlečení – holt Support Dream Team. Na kole již ovšem musím jet sám. A hned to začíná. HROB! Jak příznačné!!!! Neeee, já tam ještě nechci prosím nebesa! A ta mě vyslyšela. Zatáhlo se a od dalšího kopce se na nás shora snášela jen voda! Je to krásné! Postupně potkávám všechny známé tváře! Na špicí tvrdí muziku Vítek a Ot'as. Okolo sebe pak mám snad celou bandu KOŤáků a naši Gábi. :-)

Již od začátku se těším na kopec Col de Smith, pojmenovaném po legendárním cyklistovi a obchodníkovi s velomateriálem, který vloni během závodu stihl i dělat Business a prodal jen v tomto kopci 3 kola, 4 computery, 6 sedel a viděl i 2 šlapky. Každopádně zde počítám, kolik mi chybí na zmrzlého Otu a jdu do toho. Tep 188 a slyším promlouvat boha – neblbni, Pepo – zase se na běhu posereš. Já na slova pána tentokrát kašlu a jdu do toho! Sílu mi dodávají Hopmani, kteří se stále smějí a David Svatoň, který je se svou kamerou snad všude! Na parkovišti jsem dojel Otu. Když jsem mu šel říct, že už nemůžu a končím, tak odjel. Nutně jsem mu tuto informaci chtěl sdělit a tak po občerstvení vyrážím za ním a chci mu říct, že již nemohu. On jede jako blázen. Po výjezdu a pochodovém cvičení na Dlouhé louce usedám do vozu a můj Dream Team mne opět svléká, suší, maže a převléká... Já u toho neasistuji a spím. :-)

Je mi fakt kosa. Předjíždí mě Tomáš Skupi, tandem ve složení silný a silnější a prý ještě

někdo další. Chci už jet. Jsem ve voze 33 min. Snědl jsem vše co tam bylo a s Mírou vypil k narozeninám láhev rumu. Na parkovišti ve větru ještě čůrám a zjišťuji, že počůrat si nohy může být v chladném počasí aspoň na chvílku příjemně teplé! Jedu dál... No jedu.. Sunu se! Na Adolfově (jak jinak v Sudetech) si dávám polévku, párek, sekanou, 23dkg vlašského salátu a malou zelenou – dle hesla mládí má zelenou a jedu. Zbytek mám v mlze. Probral jsem se až ve sjezdu do Jiřetína. Tam jsem se dole zastavil. Označil Krále Krušnomana pár podstatnými jmény v mužském i ženském rodě (zkrátka je to jeho veličenstvo) a za zvuku klaksonu se vydal vstříc závěrečným cca 30ti km. Kolo jsem přežil. A co teď?? Sprcha, antiperspirant, voňavka, nový dres a vzhůru na procházku. Ještě, že se nejmenuji Honza. Dnes bych byl jistě Johny Walker! První půlku mám doprovod na kole (jelikož přeci poběžím rychle) a druhou půlku poběžíme ve dvou... Ať je čas na selfie a hovory o makroekonomii případně o složité evropské legislativě. A ono se daří. Cíl běžet po 3:35 se daří!! Jsem Keňan! Ani to nebolí. Holt je to tam. Každý půlkilák za 3:35 neumí hned tak někdo. :-) Cupitám! Když to jde, tak se cpu. Betonování drží. Při vyslovení slova toalet'ák se mi vytvoří na tváři lehký úsměv. Jsem v Jiřetíně. Zezadu se náhle přiřítí kometa. Je rozmazaná a těžko identifikovatelná. Ano přátelé, je to Martin! Ohobloval mě jako malého kluka! Běžel fantasticky. U přehrady měním jednu část svého teamu za druhou. Už moc nemluví. Slunce okolo Flájské přehrady kreslí fantastické scény! A já tuším, že na Dlouhé louce opět padne tma! Bojím se jelenů, kterým se kvapem blíží říje a je známo, že v loňském roce v této lokalitě znásilnili 4 houbaře, 2 pašeráky, 5 turistů a 9 běžců co běželi pomalu. Mám strach a zrychluji. Na Dlouhé louce dobíháme tandem a trochu závidím Ondrovi, že se na to nemusí koukat. Vyměníme s kluky pár slov, dojdeme společně na Loučnou, pozvracíme to tam a jdeme směrem k cílové pásce, která tam někde v dálce je. Klesáme! Jak příznačné pro muže v mém věku... U směrovky KOKOT vím, že už zbývá „jen“ 1,7km do kopce. Ale já se směju... Je tam přeci lanovka a já se vybavil permanentkou.... Ta svině nejala.... Cíl...!! Pocity jako když dosáhnete vrcholu na samotném vrcholu. Takový orgasmus v rámci orgasmu. Aspoň toho triatlonového. Musím říci, že letos to bylo drsnější než jindy, ale zážitky jsou. A to je hlavní. A jak známo, tak na konci fejetonu podobně jako bajky by mělo být nějaké poselství... Takže vězte, že Punk neumřel a důležité je se nikdy nevzdávat a věřit, že co se nepovedlo letos, zvládneme klidně příští rok... Díky všem za super atmosféru!